

Højreforeningen der i Byen Meddelelse om, at det Interessentskab, der havde købt Bladet, hørte til den saakaldte moderate Gruppe, og man udtalte Haabet om, at Ministeriet ikke ved at give Privilegiet til de ny Ejere vilde give sin Støtte til et Blad, bestemt til Organ for et Parti, der stod i Opposition til Regeringen. Svaret fra Ministeriet lød ganske kort, at det indkomne Andragende ikke kan bevilges, hvorefter selve Handelen gik i Stykker. Efter at Bladet derpaa var solgt til en Kreds af Højremænd, blev Privilegiet meddelt den af dem udsete Forretningsfører. Man vil erindre Spørgsmaalet om Fornylsen af Aalborg Stiftstidendes Privilegium. Det var fremme i 1900 og vakte jo en Del Opsigt. Jeg skal fra Forhandlingerne herom nævne endnu et Eksempel paa, hvorledes man stadig har set paa disse Privilegier som en speciel politisk Sag. Der indgaves et Andragende fra en Kreds af Mænd, der angav sig som Repræsentanter for Højres Organisationer i Aalborg og Omegn. Under „en levende Følelse af Nødvendigheden af Modstand mod Tidens stærkt radikale Strømninger“ androge de om, at „Aalborg Stiftstidendes“ Privilegium ikke blev fornyet. De henviste til, at dette, at et moderat Blad havde haft dette Privilegium, havde haft de beklageligste Følger for Højres Stilling i Aalborg og hele det nordlige Jylland. Man gik endogsaa saa vidt, at man udtalte, at et vist, her unævnt konservativt Blad, hvis Privilegiet skulde forblive hos nævnte Oppositionsblad, vilde gaa sin Undergang i Møde. Stiftamtet har givet denne Ansøgning sin Paategning, og der er i denne henvist til, hvorledes det hidtil privilegerede Blad har stillet sig over for Regeringen, og til de forskellige alvorlige Tilhold, som Bladet har faaet fra tidligere Regeringer. Det hedder i Stiftamtets Paategning: „Denne Tidende har stedsse staaet i Opposition til Regeringspartiet, og dens Opposition har til Tider haft en saadan Karakter, at Regeringen har været nødt til at tildele Udgifverne alvorlige Tilhold og Tilrettevisninger.“ Jeg har ikke fundet Anledning til at undersøge nærmere, hvori disse Tilhold og Tilrettevisninger have bestaaet, men jeg finder det ret karakteristisk for den hele Opfattelse af Privilegierne, at Stiftamtet, naar det ad tjenstlig Vej indsender et Andragende til Ministeriet, tager det som en Sag, der selvfølgelig maa tale til Gunst for, at Privilegiet ikke bliver fornyet for et Blad, at det er et Oppositionsblad, som Regeringen

flere Gange har tildelt alvorlige Tilhold og Tilrettevisninger. Som bekendt overflyttedes Privilegiet til det konservative Blad. Der har ved en enkelt Lejlighed fra den nuværende Regerings Side været givet et Tilhold til et privilegeret Blad, men dette Tilhold havde selvfølgelig ikke det mindste Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Politik Bladet fremtidig skulde føre; det var et Tilhold, som alene angik den Tone, som Bladet behagede at benytte over for Regeringen. Man hørte den Gang stærke Udtalelser fra Blade af samme Parti om „den fri Presse“ og om, hvorledes det havde været forbeholdt den nuværende Regering at krænke den fri Presse. Jeg har fremdraget flere af disse Forhold, bl. a. for at paavise, at man just ikke faar Indtrykket af, at de privilegerede Blade tidligere have betragtet sig i deres Forhold over for Regeringen som hørende til den fri Presse eller af Regeringen er betragtet som en saadan.

Der vil altsaa i Privilegiernes Ordlyd ikke være nogen Hindring for at gaa over til den Ordning, som her foreslaas, hvorved der tages Bestemmelse om, at alle de retslige Bekendtgørelser, som ifølge forskellige Lovbestemmelser skulle indrykkes i et af de privilegerede Blade Landet over, i Stedet for blive indrykkede i et af Staten udgivet Blad. Der har naturligvis, siden dette Spørgsmaal blev rejst i 60'erne, ogsaa været Tale om: Have disse Privilegiehavere Krav paa Erstatning, hvis man gik over til en anden Ordning? Herom haves bl. a. en finansministeriel Udtalelse af 1866. De af mig før omtalte Forhandlinger mellem Ministerierne indbyrdes om Ophævelsen af de privilegerede Blade og deres Erstatning med en Statstidende fortsattes, ogsaa efter at Privilegierne foreløbig vare fornyede indtil videre, og under den fortsatte Forhandling rejstes Spørgsmaalet, om der vilde blive Tale om nogen Erstatning. Her udtaler Finansministeriet i en Skrivelse af 1866, at Ministeriet „kan dog ikke indrømme, at Privilegiet saaledes skulde have opnaaet en næsten reel Karakter, og kan ikke se, at den lange, uforstyrrede Nydelse af de dermed forbundne Fordele skulde fremkalde et billigt Krav paa Erstatning“. Jeg skal endnu kun lige nævne en Udtalelse af Ordføreren her i Folketinget, da et af de tidligere omtalte private Lovforslag forelaa til Behandling, det var i 1870; Ordføreren, den nuværende Borgmester Schjørring i Kolding, udtalte da: „Men dog skal jeg rigtignok stærkt gøre gældende, at naar en Mand har et